

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XII./2016
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 647/2015
populárny názov	Lehota na podanie dovolania
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak dovolací súd odmietne dovolanie účastníka konania ako oneskorene podané, hoci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dovolanie bolo podané včas (v posledný deň lehoty na jeho podanie), ide o odopretie spravodlivosti (denegatio iustitiae), pretože pochybenie v procesno-právnom hodnotení rozhodujúcich skutkových okolností má za následok, že najvyšší súd nepreskúma meritórne dovolacie námietky účastníka konania.
skutkový stav a základné fakty	Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidia sťažovateľky v rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorý odmietol ich dovolanie ako oneskorene podané napriek tomu, že ho podali v zákonnej jednomesačnej lehote od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 20. februára 2014. Vo svojej sťažnosti sťažovateľky uviedli, že po nahliadnutí do súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“), v ktorom je pripojené potvrdenie o doručení rozhodnutia krajského súdu, tzv. doručienka (č. l. 295), zistili, že dátum na doručienke je síce prekrytý odtlačkom pečiatky právnej zástupkyne, ktorá rozhodnutie krajského súdu prevzala, ale je možné identifikovať, že dátum jeho prevzatia je 29. apríl 2014. Navyše, zásielku prevzal advokátsky koncipient právnej zástupkyne, osobne na okresnom súde 29. apríla 2014. V danom prípade nemohlo dôjsť týmto spôsobom k prevzatiu zásielky 20. apríla 2014 a v tento deň bola nedeľa, kedy by nemohlo dôjsť k osobnému prevzatiu zásielky na okresnom súde. Uvedené skutočnosti potvrdzuje aj záznam z doručovacieho oddelenia okresného súdu, v ktorom je vyznačený ako dátum prevzatia uvedenej zásielky 29. apríl 2014.
z odôvodnenia	Z príloh, ktoré boli ústavnému súdu doručené spolu so sťažnosťou, ako aj s predloženého spisu okresného súdu vyplýva, že dovolanie prevzala právna zástupkyňa sťažovateľiek 29. apríla 2014, a nie 20. apríla 2014, čo je možné zistiť nielen s pripojenej doručienky (pripojenej k listu č. 295), na ktorej je vyznačený dátum prevzatia, ktorý sa čiastočne prekrýva s odtlačkom pečiatky právnej zástupkyne sťažovateľiek, ale aj zo záznamu z doručovacieho oddelenia okresného súdu, v ktorom je vyznačený ako dátum prevzatia uvedenej zásielky 29. apríl 2014. Posledným dňom na podanie dovolania bol v prípade dovolania sťažovateľiek

	<p>29. máj 2014. Dovolanie bolo doručené osobne do podateľne okresného súdu v posledný deň zákonnej lehoty 29. mája 2014. Dovolanie teda bolo podané včas. Taktiež z predkladacej správy okresného súdu (č. I. 365) vyplýva, že súd prvého stupňa posúdil dovolanie ako podané včas.</p> <p>Ústavný súd v posudzovanom prípade zistil naplnenie formulovaných podmienok, preto bolo potrebné konštatovať porušenie základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu). Prípadné zohľadnenie ne/oprávnenosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku podaného sťažovateľkami ústavnému súdu v tomto konaní neprislúcha.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 2014 porušené boli.</u> <u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľkám priznal náhradu trov konania.</u> <u>Sťažnosti sťažovateľiek vo zvyšnej časti nevyhoveli.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 24/97
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	lehota-zachovanie lehoty odmietnutie spravodlivosti (denegatio iustitiae) dovolanie

spisová značka	III. ÚS 129/2016
populárny názov	Odôvodnenie súdneho rozhodnutia
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	08.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Aj odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia musí dať účastníkovi konania dostatočnú odpoveď prečo súd vyššieho stupňa zrušil rozhodnutie súdu nižšieho stupňa vo veci samej, vrátil mu vec na ďalšie konanie, a tým oddialil nastolenie právnej istoty o riešení sporu tvoriaceho predmet konania pred všeobecnými súdmi. Z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu však zároveň vyplýva, že tejto povinnosti nezodpovedá povinnosť súdu vysporiadať sa s každým argumentom strany a dať naň podrobnú a vyčerpávajúcu odpoveď.
skutkový stav a základné fakty	Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 7. decembra 2004 v spojení s doplňujúcim rozsudkom krajského súdu z 18. januára 2005 rozhodol tak, že: (i) žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 4 732 913,68 eur voči sťažovateľovi zamietol, (ii) zaviazal spoločnosť BRNO TRUST a. s. Brno, organizačná zložka (ďalej len „komisionár“), zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4 732 913,68 eur a (iii) zaviazal sťažovateľa a komisionára zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia (ďalej len „prvostupňový rozsudok“). Proti prvostupňovému rozsudku sa odvolali všetci účastníci konania, pričom najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol rozsudkom z 19. marca 2008 a doplňujúcim rozsudkom zo 16. apríla 2008 tak, že (i) zamietavý výrok prvostupňového rozsudku vo vzťahu k sťažovateľovi o zaplatenie istiny vo výške 4 732 913,68 eur potvrdil, (ii) výrok prvostupňového rozsudku vo vzťahu ku komisionárovi o povinnosti zaplatiť istinu vo výške 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur potvrdil a (iii) výrok

	<p>prvostupňového rozsudku, ktorý sťažovateľa a komisionára zaväzoval zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur, zmenil tak, že sťažovateľ a komisionár sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 969 840,30 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia (ďalej aj „druhostupňový rozsudok“).</p> <p>Na základe podnetu žalobcu podal proti druhostupňovému rozsudku mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti I. a II. výroku prvostupňového rozsudku a proti potvrdzujúcim výrokom druhostupňového rozsudku (výrok I, II čiastočne výrok III).</p> <p>O mimoriadnom dovolaní rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací tak, že druhostupňový rozsudok zrušil v časti, (i) ktorou bol prvostupňový rozsudok vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdený, (ii) ktorou bol prvostupňový rozsudok o trovách konania vo vzťahu k sťažovateľovi zmenený a (iii) o trovách odvolacieho konania vo vzťahu k sťažovateľovi, pričom v rozsahu zrušenia vec vrátil najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (ďalej aj „rozhodnutie o mimoriadnom dovolaní“).</p> <p>V opätovnom odvolacom konaní na najvyššom súde sťažovateľ okrem iného argumentoval, že keďže pôvodné výroky druhostupňového rozsudku zostali vo vzťahu ku komisionárovi nedotknuté, konanie je v tejto časti právoplatne skončené. Najvyšší súd ako odvolací súd v opätovnom odvolacom konaní rozhodol napadnutým uznesením č. 1 tak, že prvostupňový rozsudok v časti (i) zamietajúceho výroku o zaplatenie 4 732 913,68 eur s príslušenstvom voči sťažovateľovi zrušil, (ii) výroku o povinnosti komisionára zaplatiť žalobcovi 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur zrušil a (iii) výroku o povinnosti sťažovateľa a komisionára zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia, zrušil, pričom v rozsahu zrušenia vec vrátil krajskému súdu ako prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>Proti napadnutému uzneseniu č. 1 podal sťažovateľ dovolanie na najvyššom súde, ktorého prípustnosť, ako aj dôvodnosť opieral o ustanovenie § 237 písm. d) a f) a § 238 ods. 2 OSP, tzn. o skutočnosť, že výrokmi II a III napadnutého uznesenia č. 1 bolo rozhodnuté o veci právoplatne skončenej, resp. že najvyšší súd sa ako odvolací súd odchýlil od právneho názoru najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.</p> <p>Napadnutým uznesením č. 2 najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.</p> <p>Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných</p>

	<p>slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd.</p> <p>Na účely posúdenia ústavnej súladnosti napadnutého uznesenia č. 1 a č. 2 aj vo väzbe na citované judikatórne východiská sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením oboch napadnutých uznesení. Po ich preskúmaní ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho ani ako súdu dovolacieho. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup v rámci odvolacieho konania, resp. konania dovolacieho pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie č. 1 a č. 2 boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	právná istota rozhodnutie-odôvodnenie

spisová značka	III. ÚS 408/2016
populárny názov	Rovnosť zbraní a mimoriadne dovolanie
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 20 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 3 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 37 ods. 3 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2 Charta základných práv Európskej únie čl. 47 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 47 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 14 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 47 ods. 3</p>
analytická právna veta	<p>Keďže sťažovateľovi nebolo umožnené zaujať stanovisko k argumentácii žalovaného obsiahnutej v podnete na podanie mimoriadneho dovolania v spojení s vyjadrením žalovaného k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, došlo k porušeniu jednej z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania.</p> <p>Každé konanie pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť</p>

	<p>iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom.</p> <p>V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Správca konkurznej podstaty úpadcu ako žalobca v súdnom konaní proti žalovanému, Slovenskej republike – Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, si uplatňuje náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ku ktorej malo dôjsť postupom Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Nitre (ďalej len „veterinárna a potravinová správa“), keď na základe žiadosti pôvodného vlastníka o schválenie prevádzkarne mäsokombinát Melek 231 vydala rozhodnutie, ktorým úplne schválila prevádzkovateľovi potravinárskeho podniku prevádzkareň Melek 231 bez pripomienok a bez časového obmedzenia na všetky príslušné činnosti. Prevádzkareň Melek 231 bola opätovne schválená bez podmienok a časového obmedzenia na všetky činnosti aj pri zmene vlastníka prevádzky v máji 2008. Päť mesiacov po vydaní schvaľujúceho rozhodnutia však veterinárna a potravinová správa deklarovala závažné nedostatky prevádzkarne, čo postupne viedlo až k jej zániku.</p> <p>Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) ako súd prvého stupňa medzitimným rozsudkom zo 7. marca 2013 vyslovil, že je daná zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú sťažovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánov štátu, s tým, že o výške nároku na náhradu škody a o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku. Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) tak, že svojím rozsudkom zo 14. augusta 2013 medzitimný rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný na najvyššom súde dovolanie, ktorý ho svojím uznesením z 31. júla 2014 odmietol. Následne najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti rozsudku krajského súdu v spojení s medzitimným rozsudkom okresného súdu vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie, ktorým rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu v spojení s medzitimným rozsudkom okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, základného práva na rovnosť pred súdom a práva byť spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 14 ods. 1 Prílohy č. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na rovnosť pred zákonom podľa čl. 20 charty a práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 ods. 1 a 2 charty napadnutým uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania.</p> <p>Z obsahu spisu a z vyjadrení účastníkov konania je nepochybné, že najvyšší súd pred svojím rozhodnutím nedoručil strane sťažovateľa vyjadrenie žalovaného k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora z 9. januára 2015, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené 15. januára 2015 (č. l. 976 spisu). Sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tomuto vyjadreniu ani inak, keďže vo veci</p>

rozhodol najvyšší súd bez nariadenia pojednávania za prítomnosti dotknutých účastníkov súdneho sporu. Z obsahu vyjadrenia žalovaného k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora z 9. januára 2015 je zrejmé, že žalovaný v ňom odkazuje na svoj podnet na podanie mimoriadneho dovolania z 21. augusta 2014 a trvá na skutočnostiach a právnej argumentácii v ňom uvedených. Najvyšší súd tak pri rozhodovaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora mal povinnosť zohľadniť/zohľadňovať aj samotný podnet žalovaného na podanie mimoriadneho dovolania z 21. augusta 2014 v spojitosti s vyjadrením žalovaného k mimoriadnemu dovolaniu z 9. januára 2015. Aj napriek tomu, že najvyšší súd do odôvodnenia svojho sťažnosťou napadnutého uznesenia nezačlenil obsah podnetu žalovaného na podanie mimoriadneho dovolania z 21. augusta 2014 a ani vyjadrenie žalovaného k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora z 9. januára 2015 (len na s. 6 napadnutého uznesenia konštatuje, že: „Žalovaná[-ý] sa s mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora plne stotožnila[-nil]“), je nepochybné, že uvedené podania žalovaného boli formulované ako jeho skutková a právna argumentácia a sťažovateľovi mala byť daná možnosť vyjadriť sa k nim.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie ESLP z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 17127/12), ktorého závery sú aplikovateľné aj na prípad sťažovateľa. V citovanom rozhodnutí ESLP uviedol, že aj keď predmetné vyjadrenie odporcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa sťažovateľka už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a podľa vlády nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a sťažovateľke mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním.

K namietanému porušeniu základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť aj k zásahu do jeho základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny. Sťažovateľ však v sťažnosti a ani v ďalších podaniach adresovaných ústavnému súdu po podaní sťažnosti neuvádza žiadne argumenty, na základe ktorých je toho názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k zásahu do uvedeného základného práva sťažovateľa. Ústavný súd preto aj tejto časti sťažnosti nevyhovel.

K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Podstata námietky sťažovateľa, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k zásahu do jeho práva na zákonného sudcu, sa odvíja od jeho tvrdenia, že predseda senátu najvyššieho súdu mal byť z rozhodovania o mimoriadnom dovolaní vylúčený z dôvodu, že vec rozhodoval na súde nižšieho stupňa, na základe čoho malo dôjsť k uplatneniu ustanovenia § 14 ods. 2 OSP (podľa v čase konania platnej úpravy). Podľa uvedeného ustanovenia na súde vyššieho stupňa sú vylúčení sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní. Uvedený objektívny dôvod vylúčenia predsedu senátu však v prejednávanom prípade nebol naplnený. Predseda senátu 2C, ktorý rozhodoval o mimoriadnom dovolaní vo veci sťažovateľa, ako ani iný jeho člen nerozhodovali vec z pozície sudcov súdov nižšieho stupňa. Neobstojí ani námietka sťažovateľa o dôvodnosti vylúčenia predsedu senátu na základe toho, že vo veci rozhodoval ako člen senátu pri rozhodovaní o (riadnom) dovolaní žalovaného. V žiadnej zákonnej právnej úprave ani v žiadnom rozvrhu práce senátov najvyššieho súdu nie je totiž zakotvená taká funkčná inkompatibilita senátov, akej sa sťažovateľ domáha.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že zložením príslušného senátu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o veci sťažovateľa, nemohlo dôjsť a ani nedošlo k porušeniu sťažovateľovho označeného základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, a preto v tejto

časti sťažnosti nevyhovel.

K námiatke porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu nezlučiteľnosti inštitútu mimoriadneho dovolania s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva

Vo vzťahu k tejto námiatke sťažovateľa ale ústavný súd považuje za kľúčové to, že ide o námiatku, ktorá predstavuje vo svojej podstate námiatku nesúlady inštitútu mimoriadneho dovolania upraveného v čase konania pred najvyšším súdom v Občianskom súdnom poriadku (v súčasnosti v Civilnom sporom poriadku), ktorý je platnou súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda jeho nesúlady s medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, t. j. ide zjavne o námiatku, o ktorej je ústavný súd oprávnený meritórne rozhodnúť len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na rovnosť pred súdom a právo byť spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom zaručené čl. 14 ods. 1 Prílohy č. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na rovnosť pred zákonom zaručené čl. 20 Charty základných práv Európskej únie a základné právo na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces zaručené čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2015 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2015 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

Odlíšné stanovisko sudkyne Jany Baricovej

Nestotožňujem sa s názorom, že požiadavku kontradiktórnosti konania a rovnosti zbrání je potrebné interpretovať čisto formálne a to tak, že z nej jednoznačne vyplýva, že iba samotný účastník konania (strana sporu) musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho protistrany právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak vhodné sa k nemu vyjadriť, pričom nezáleží na tom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (napr. rozhodnutie ESLP z 12. 7. 2001 vo veci *K. S. proti Fínskej republike*, sťažnosť č. 25702/94; rozhodnutie ESLP z 28. 6. 2001 vo veci *F. R. proti Švajčiarsku*), t. j. bez ohľadu na skutočný obsah a význam informácií alebo argumentov predložených súdu (mutatis mutandis I. ÚS 230/03, II. ÚS 168/2012, II. ÚS 249/2012).

Zastávam názor, že pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbrání, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok ESLP z 18. 10. 2007 vo veci *Asnar proti Francúzskej republike*, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESLP z 3. 7. 2008 vo veci *Vokoun proti Českej republike*, sťažnosť č. 20728/05). Ak neoznámenie písomných vyjadrení alebo dokumentov v konaní a nemožnosť sťažovateľa sa k nim vyjadriť nemá žiaden vplyv na výsledok konania, pretože prijatý právny prístup neumožňuje ďalšiu diskusiu, nedoručenie vyjadrenia protistrany sťažovateľovi a s tým spojená nemožnosť sťažovateľa sa k nemu vyjadriť nemôže predstavovať porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (rozsudok ESLP z 15. 6. 2004 vo veci *Stepinska proti Francúzskej republike*, č. sťažnosti 1814/02, bod 18; rozsudok ESLP z 21. 3. 2006 vo veci *Sale proti Francúzskej republike*, sťažnosť č. 39765/04, body 18 a 19; rozsudok ESLP z 15. 2. 2007 vo veci *Verdú Verdú proti Španielskemu kráľovstvu*, sťažnosť č. 43432/02, body 26 až 28). Aplikácia princípu rovnosti zbrání v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania (III. ÚS

	<p>402/2008). Z toho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné a ako také ich predloží na konfrontáciu druhej strane. Konajúci súd popri rovnosti účastníkov konania (strán sporu) musí totiž zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka konania (strany sporu) oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (neprestajne sa opakujúci a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 238/2014 z 13. augusta 2015).</p> <p>V okolnostiach posudzovanej veci je nesporné, že najvyšší súd upovedomil sťažovateľa o mimoriadnom dovolaní podanom generálnym prokurátorom a o doplnení dôvodov mimoriadneho dovolania, ktoré mu zaslal na vyjadrenie, a že sťažovateľ sa k nim vyjadril. Podnet, ktorým sa oprávnený subjekt dovoláva podania mimoriadneho dovolania, nemá pre dovolací súd žiaden meritórny význam a pri posudzovaní prípustnosti mimoriadneho dovolania, ako aj pri samotnom rozhodovaní o mimoriadnom dovolaní naň dovolací súd neprihliada, nie je preň právne relevantný. Pre dovolacie konanie sú právne významné výlučne argumenty obsiahnuté v samotnom mimoriadnom dovolaní podanom generálnym prokurátorom. Len tie predstavujú pre dovolací súd základ pre jeho rozhodnutie. Najvyšší súd pri rozhodovaní o mimoriadnom dovolaní vychádzal len z dôvodov uvádzaných generálnym prokurátorom, ku ktorým mal sťažovateľ možnosť sa vyjadriť. A pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného k mimoriadnemu dovolaniu, je nesporné, že žalovaný vo svojom vyjadrení len zotrval na argumentácii uvedenej v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora (s ktorým sa plne stotožnil) bez toho, aby ju akýmkoľvek spôsobom podrobnejšie konkretizoval alebo doplnil o nové skutkové alebo právne argumenty. Je nesporné, že v okolnostiach posudzovanej veci neoznámenie podaní žalovaného, a tým daná nemožnosť sťažovateľa sa k nim vyjadriť nemohli mať a reálne ani nemali žiaden vplyv na výsledok konania, pretože uvedené podania neobsahovali žiadne nové skutkové alebo právne skutočnosti ako tie, ku ktorým sa sťažovateľ už mal možnosť vyjadriť, a teda neotvárali priestor pre ďalšiu diskusiu.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>ÚS SR: IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04, III. ÚS 402/08, II. ÚS 66/01 tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07</p> <p>ESLP: Trančíková proti Slovenskej republike, Axel Springer proti Slovenskej republike</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	<p>dokazovanie-právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom</p> <p>zodpovednosť-za škodu spôsobenú rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci</p> <p>náhrada škody (ujma)-majetková ujma</p> <p>rovnosť, rovnoprávnosť-rovnosť účastníkov súdneho konania</p> <p>nesprávny úradný postup</p> <p>súdca-zákonný</p> <p>mimoriadne dovolanie</p>

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 597/2016
populárny názov	Hodnotenie dôkazov v exekučnom konaní
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	13.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3

	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>Povinnosť súdu vykonať dôkazy označené účastníkom konania, nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a ani základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy). Taktiež procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k spravodlivému rozhodnutiu vedú. Ústavný súd nemôže súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že okresný súd pri vyhodnocovaní skutkového stavu konal svojvoľne ak pri rozhodovaní o námietkach povinného proti exekúcii súd vychádzal z listinných dôkazov (podaní) predložených oboma účastníkmi konania.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Oprávnený sa proti sťažovateľovi ako povinnému domáhal v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III vymoženia sumy 21.800,- Eur s príslušenstvom.</p> <p>Sťažovateľ podal proti exekúcii námietky zo dňa 19. 11. 2013 (ďalej len „námietky“), ktoré sťažovateľ okrem iného odôvodnil tým, že a) exekúcia sa vykonáva v rozsahu presahujúcom exekučný titul, b) oprávnený nie je osobou oprávnenou z exekučného titulu, c) Zmluva o pôžičke je simulovaný právny úkon, d) sťažovateľ splnil svoj záväzok a e) výkon práv povinného je v rozpore s dobrými mravmi.</p> <p>Okresný súd Bratislava III vydal dňa 7. 3. 2014 uznesenie, ktorým námietkam proti exekúcii v časti úrokov z omeškania vyhovel (neurčitým spôsobom) a vo zvyšnej časti námietky zamietol.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu (nakoľko bolo vydané vyšším súdnym úradníkom) odvolanie zo dňa 7. 4. 2014 (ďalej len „Odvolanie“); týmto Odvolaním sa uznesenie automaticky zrušilo. Okresný súd Bratislava III vydal dňa 7. 4. 2016 napadnuté uznesenie, ktorým námietkam povinného proti exekúcii v časti úrokov z omeškania vyhovel a vo zvyšnej časti námietky povinného proti exekúcii zamietol.</p> <p>Podstatnou sťažnostnou námietkou je sťažovateľovo tvrdenie, že okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, a to tým, že mu neumožnil vykonať dokazovanie o splnení jeho záväzku voči oprávnenému, aj keď na splnenie tohto záväzku poukazoval vo svojich námietkach proti exekúcii (ako na jeden z dôvodov ich podania), ako aj v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom o týchto námietkach, a taktiež tým, že nenariadil pojednávanie, na ktorom by mohlo byť vykonané dokazovanie na preukázanie ním tvrdených skutočností.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci a jeho argumentáciu týkajúcu sa nepreukázania vzájomných pohľadávok povinného a oprávneného zo strany sťažovateľa, a teda nemožnosti využitia započítania ako spôsobu zániku pohľadávky, ktorá je predmetom exekučného konania, v predmetnom exekučnom konaní považuje za správnu. Ústavný súd súhlasí s tvrdením okresného súdu, že vzhľadom na to, že sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní nepreukázal existenciu svojej pohľadávky voči oprávnenému, ktorá by bola priznaná spôsobilým exekučným titulom, a keďže zároveň ani oprávnený neuznal existenciu pohľadávky povinného voči jeho osobe, základný predpoklad započítania pohľadávok v exekučnom konaní nebol splnený, a teda započítanie pohľadávok ako spôsob zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok oprávneného a povinného v rámci exekučného konania neprichádzalo do úvahy. V exekučnom konaní by súd mohol prihliadať na započítací prejav len v prípade, že by boli splnené všetky podmienky kompenzačného prejavu a žiaden z účastníkov by vzájomné pohľadávky (ktoré dosiaľ neboli judikované súdom) neučinil spornými. Na základe uvedeného tento postup okresného súdu nie je možné v žiadnom prípade označiť ako svojvoľný.</p> <p>V súvislosti s námietkami sťažovateľa, že okresný súd nenariadil pojednávanie a neumožnil vykonať dokazovanie o splnení jeho záväzku voči oprávnenému, ústavný súd uvádza, že exekučný súd koná a rozhoduje o námietkach spravidla bez pojednávania. Pojednávanie nariadi vtedy, ak rozhodnutie o námietkach závisí od skutkových okolností, ktoré sa musia zisťovať procesným dokazovaním za primeraného použitia ustanovení procesného predpisu, ktorým bol do 30. júna 2016 Občiansky súdny poriadok – § 251 ods. 4 OSP.</p>

	<p>V danej veci okresný súd pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľa proti exekúcii vychádzal z listinných dôkazov predložených účastníkmi konania, ktoré dostatočným spôsobom vypovedali o podstatných skutočnostiach, na základe ktorých okresný súd následne o námietkach povinného proti exekúcii rozhodol, a preto ani podľa názoru ústavného súdu nariadenie pojednávania v uvedenej veci nebolo nevyhnutné.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutkové okolnosti a tvrdenia sťažovateľa uvádzané v sťažnosti podľa názoru ústavného súdu nemôže sťažovateľ s úspechom namietat' porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľovi bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd (v tomto prípade okresný súd ako exekučný súd) na základe ním podaných námietok proti exekúcii vo veci konal a rozhodol, pričom primerane rozumným a v okolnostiach prípadu postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia aj navrhované dôkazy a svoje rozhodnutie aj dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dokazovanie-hodnotenie dôkazov exekúcia-exekučné konanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu

spisová značka	III. ÚS 622/2016
populárny názov	Ochrana práv v konaní o väzbe
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	28.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	Proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre trestné činy vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. i) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, pričom sťažovateľ bol do väzby vzatý uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) z 20. mája 2016 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ktorým okresný súd súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa ako náhradu väzby a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti podanej sťažovateľom proti uvedenému rozhodnutiu rozhodol krajský súd uznesením zo 4. júla 2016, ktorým ako súd druhostupňový zrušil označené uznesenie okresného súdu a rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

	Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy) uznesením krajského súdu.
z odôvodnenia	<p>Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na súdnu ochranu pri pozbavení osobnej slobody z titulu väzby, ktoré zahŕňa požiadavku urýchleného rozhodovania o jej zákonnosti, ako aj právo obvineného nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 dohovoru.</p> <p>Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe. Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd zdôrazňuje, že s prihliadnutím na skutočnosť kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, z hľadiska vymedzenia sťažnostnej námietky príslušným článkom ústavy a dohovoru vychádzal, riadiac sa princípom viazanosti návrhom na začatie konania, v zmysle ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde z petitu sťažnosti, v ktorom sťažovateľ subsumoval svoje námietky pod čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, povedané tiež inak, z dôvodu neaplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru na väzobné konanie boli sťažovateľom formulované námietky porušenia uvedených článkov ústavy a dohovoru dotknutým rozhodnutím krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07</p> <p>EŠLP: Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>väzba-preskúmanie väzobných dôvodov</p> <p>väzba-dôvody väzby</p> <p>väzba-preventívna</p>

spisová značka	III. ÚS 707/2016
populárny názov	Odloženie vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	18.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ aj po zrušení uznesenia správneho súdu o odložení vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu, môže naďalej žiadať o odklad vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu, a to najmä v tom prípade, ak by bol jeho opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým bolo konanie vo veci samej zastavené, úspešné.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ, ktorým bolo občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľov, sa ako žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), pri udelení povolenia č. SRS 003 z 15. apríla 2015 (ďalej len „rozhodnutie“)

	<p>Stálemu rozhodcovskému súdu Slovenskej bankovej asociácie rozhodovať spotrebiteľské spory v zmysle zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.</p> <p>Na základe žiadosti sťažovateľa z 22. decembra 2015 krajský súd podľa § 250c ods. 1 OSP uznesením z 18. februára 2016 (ďalej len „uznesenie o odložení vykonateľnosti“) odložil vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.</p> <p>Účastník správneho konania záujmové združenie právnických osôb – Slovenská banková asociácia, ktoré bolo uznesením krajského súdu z 28. septembra 2015 pribraté do konania (pretože výsledkom tohto sporu by mohli byť dotknuté aj jeho práva a povinnosti), sa podaním zo 14. marca 2016 vyjadrila k žalobe sťažovateľa, v ktorom namietala nedostatok aktívnej legitímácie sťažovateľa.</p> <p>Krajský súd najprv uznesením z 23. júna 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu o zastavení konania“) konanie zastavil z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu (sťažovateľa) a následne 27. júna 2016 napadnutým uznesením zrušil uznesenie o odložení vykonateľnosti.</p> <p>Sťažovateľ nesúhlasí s napadnutým uznesením krajského súdu a vytýka mu, že toto uznesenie bolo vydané ešte v čase, keď mu plynula lehota na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania.</p>
z odôvodnenia	<p>Rozhodnutie správneho súdu o povolení odkladu vykonateľnosti rozhodnutia treba považovať za výnimočné rozhodnutie. Výnimočnosť tohto procesného úkonu správneho súdu spočíva v tom, že takýmto pôsobením súdnej moci sa paralyzujú účinky právoplatného, a teda vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré sa až do jeho zrušenia v súdnom konaní považuje za zákonné (prezumpcia zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov).</p> <p>Ústavný súd považuje za nemenej závažnú skutočnosť, že v prípade napadnutého uznesenia krajského súdu ide o rozhodnutie, ktorým sa iba dočasne upravuje právo sťažovateľa vyplývajúce zo správneho rozhodnutia. Účelom rozhodovania o odložení vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu (§ 250c ods. 1 OSP) je iba predbežná a dočasná úprava práv a povinností.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu je napadnuté uznesenie krajského súdu o zrušení uznesenia o odložení vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného pre neexistenciu potreby ochrany toho, kto o vydanie odkladu vykonateľnosti žiadal, z dôvodu nedostatku jeho aktívnej legitímácie síce stručné, ale dostatočne odôvodnené, nie je svojvoľné či arbitrárne a jeho výklad a argumentácia nevybočujú zo znenia príslušných zákonných ustanovení (§ 250c ods. 1 OSP) tak, že by popierali ich význam a účel v kontexte ďalších ustanovení. Uvedené uznesenie má povahu predbežného čiastkového rozhodnutia viazaného na výsledok konečného rozhodnutia vo veci samej, ktoré za určitých okolností môže opätovne preskúmať už právoplatnú (resp. vykonateľnú) vec, pričom krajský súd ako príslušný súd dospel k nemu na základe postupu v medziach svojich právomocí, a preto ústavný súd nemá dôvod zasahovať do jeho výkladu. Krajský súd aplikáciou a výkladom relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nemohol odoprieť sťažovateľovi právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 4/08, II. ÚS 122/95
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov vykonateľnosť-odklad

spisová značka	III. ÚS 726/2016
populárny názov	Prerušená daňová kontrola
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	25.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd ako orgán ochrany ústavnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neposkytuje ochranu pred formálnou nezákonnosťou, ale len pred takou nezákonnosťou, ktorá materiálne poškodzuje individuálnu sféru sťažovateľa a tvorenú jeho základnými právami a slobodami. Prerušená daňová kontrola (či už zákonne alebo nezákonne) nemôže spôsobovať obmedzovanie základných práv a slobôd daňového subjektu, lebo v období prerušenia správca dane nesmie realizovať žiadnu kontrolnú aktivitu.
skutkový stav a základné fakty	Daňový úrad Košice (ďalej len „daňový úrad“ alebo „správca dane“) vyrubil sťažovateľke rozhodnutím z 28. februára 2012 rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 v sume 18 607,39 €. K tomuto rozhodnutiu správca dane došiel po ukončení daňovej kontroly. Na odvolanie sťažovateľky Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím zo 6. júna 2012 prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdilo. Sťažovateľka preto 16. júla 2012 doručila Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Krajský súd rozsudkom z 27. marca 2013 žalobu sťažovateľky zamietol. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie. Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľky rozhodol rozsudkom z 27. júna 2014 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka k procesnoprávnej stránke veci odkazuje na nález ústavného súdu z 29. júna 2010 vo veci sp. zn. III. ÚS 24/2010 a namieta, že najvyšší súd „posúdil možnosť prerušenia daňovej kontroly za účelom medzinárodnej výmeny informácií za súčasného prekročenia jej maximálnej dĺžky (všetko podľa zákona č. 511/1992 Zb.), čisto formalisticky, a nezohľadnil dôvody, pre ktoré sťažovateľka dôvodne považovala daňovú kontrolu a protokol z nej za nezákonné. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, tento principiálne odmieta prílišný formalizmus, ktorý nezohľadňuje účel a zmysel relevantných zákonných noriem. Navyiac, z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa javí, že najvyšší súd nevidí rozdiel medzi daňovou kontrolou a daňovým konaním, ktorý má pri posudzovaní prípustnosti ich prípadného prerušenia zásadný význam.“. Sťažovateľka v nadväznosti na to zopakovala skoršiu argumentáciu o neaplikovateľnosti § 25a ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov na jej kauzu. Odkázala však aj na rozsudok najvyššieho súdu v inej skutkovo podobnej veci (sp. zn. 5 Sžf 68/2012, 8 Sžf 117/2013 zo 17. decembra 2013), v ktorom najvyšší súd výslovne konštatoval, že „žiadosť správcu dane o medzinárodnú výmenu informácií nie je konaním v zmysle ustanovení zákona o správe daní, ale iba výkonom dôkazného prostriedku, a preto z tohto dôvodu nemohla byť kontroly prerušená na dobu viac ako tri roky“.
z odôvodnenia	Prvá námietka prednesená v sťažnosti sa koncentrovala na procesnoprávnu stránku sťažovateľkinej daňovej veci a spočívala v kritike dĺžky daňovej kontroly, ktorá bola dôsledkom jej prerušenia. I dĺžka kontroly i jej prerušenie boli podľa sťažovateľky nezákonné a súdy v správnom súdnictve mali tieto závery zohľadniť. Medzi účastníkmi konania pred ústavným súdom ale nie je sporné, že v období medzi začatím opakovanej daňovej kontroly (17. augusta 2009) a jej ukončením (14. februára 2012) sa vyskytol časový úsek (od 11. mája 2010 do 9. novembra 2011), počas ktorého bola sporná daňová kontrola právoplatne prerušená. Bez zreteľa na to, či prerušenie tejto daňovej kontroly rešpektovalo skutočnú predstavu zákonodarcu vyjadrenú v tom čase v nie celkom jednoznačnej legálnej formulácii podmienok prerušenia daňového konania (i daňovej kontroly), ústavný súd zdôrazňuje, že počas prerušenia daňovej kontroly správca dane nebol oprávnený vyžadovať od sťažovateľky práve tú súčinnosť, v ktorej sú

inkorporované mocenské nástroje zasahujúce do jej základných práv a slobôd. Inými slovami, počas prerušenia daňovej kontroly nemožno uvažovať o realizácii kontrolných úkonov správcu dane, ktoré svojou podstatou kontrolovaný daňový subjekt zaťažujú, a tým ho v jeho slobode a základných právach obmedzujú. Sťažovateľka ani netvrdí, že by zo strany správcu dane počas prerušenia opakovanej daňovej kontroly k takýmto invazívnym aktivitám dochádzalo (aj keby to tak bolo, sťažovateľka by bola oprávnená súčinnosť odoprieť).

Prvá sťažnostná námietka teda nie je dôvodná.

Druhá námietka prednesená v sťažnosti smeruje k narušeniu stability judikatúry najvyššieho súdu, a tým aj k nerešpektovaniu právnej istoty sťažovateľky. K sťažnosti je priložená fotokópia rozsudku najvyššieho súdu zo 17. decembra 2013 v konaní sp. zn. 5 Sžf 68/2012, 8 Sžf 117/2013, v ktorého odôvodnení sa konštatuje, že „žiadosť správcu dane o medzinárodnú výmenu informácií nie je konaním v zmysle ustanovení zákona o správe daní, ale iba výkonom dôkazného prostriedku, a preto z tohto dôvodu nemohla byť kontroly prerušená na dobu viac ako tri roky“. Najvyšší súd teda v otázke skutkovo identickej s prípadom sťažovateľky zaujal v rovnakom zložení senátu (5 Sžf) približne pol roka pred rozhodnutím o sťažovateľkinom odvolaní diametrálne odlišný právny názor.

Zdanlivo protirečivé dva judikované pohľady na tú istú otázku ústia do zdržanlivosti ústavného súdu pri hodnotení sťažnostnej argumentácie založenej na tvrdení o odlišnosti rozhodovacej praxe v sústave všeobecných súdov. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Nemožno ignorovať fakt, že v skutkovo identickej situácii najvyšší súd naozaj nielenže posúdil prerušenie daňovej kontroly z dôvodu medzinárodnej výmeny informácií odlišne, ale dospel aj k opačnému záveru o relevancii tohto žalobného dôvodu pre rozhodnutie vo veci samej.

V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je možné konštatovať porušenie práv sťažovateľa len konkrétnym rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). A priori nemožno vylúčiť situáciu, keď v prípade námietky porušenia právnej istoty v dôsledku rozdielneho posúdenia dvoch rovnakých alebo podobných skutkových stavov ústavný súd zistí, že jedno z dvoch posúdení (ktoré je atakované sťažnosťou) je z hľadiska ochrany práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bezvadné, a práve druhé posúdenie orgánu verejnej moci (ktorým sťažovateľ argumentuje vo svoj prospech) vyvoláva závažné pochybnosti o splnení požiadaviek kladených naň ústavou. Ústavný súd v takom prípade vzhľadom na svoju viazanosť petitom sťažnosti (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) nemá právomoc zrušiť zásah, ktorý je podľa jeho názoru ústavne neakceptovateľný, na druhej strane však nemôže z takého zásahu vyvodit' právnu istotu jeho adresáta pri rozhodovaní o rovnakom skutkovom stave tvoriacom predmet prejednávanej sťažnosti. Inými slovami, nemožno sa v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy dovoliavať právnej istoty založenej na neústavnej alebo nezákonnej rozhodovacej praxi orgánov verejnej moci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemohol z odlišného právneho posúdenia skutkovo identickej veci v skoršom rozhodnutí najvyššieho súdu vyvodit' právnu istotu ani legitímne očakávanie sťažovateľky hodné ústavno-súdnej ochrany. Navyše, ústavný súd nezistil (neuvádza to ani sťažovateľka v sťažnosti), že by rozsudok najvyššieho súdu zo 17. decembra 2013 v konaní sp. zn. 5 Sžf 68/2012, 8 Sžf 117/2013 vychádzal zo stabilizovanej prejudikatúry, eventuálne, že by sa v ňom formulovaný právny názor ujal ako precedenčný. Analyzovaný rozsudok najvyššieho súdu tak možno kvalifikovať aj ako ojedinelý, a tým nespôsobilý nastoliť legitímne očakávanie daňových subjektov (i sťažovateľky), ktoré sa ocitnú v rovnakých skutkových situáciách. V dôsledku toho je rovnako vylúčené dospieť k záveru o porušení sťažovateľkiných označených základných práv po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. I táto sťažnostná námietka je teda nedôvodná.

	<p>Ústavný súd k tretej námietke uvádza, že argumentácia prednesená sťažovateľkou v jej jednotlivých opravných prostriedkoch (žaloba, odvolanie proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu i samotná sťažnosť) pôsobí na prvý pohľad vierohodne, nechýba jej logický základ. No na druhej strane ústavný súd po preštudovaní odôvodnenia potvrdzujúceho rozhodnutia finančného riaditeľstva, v ktorom je podrobne rekapitulovaná podstata zmluvných vzťahov a charakteru jednotlivých plnení medzi subjektmi zúčastnenými na realizácii uvedeného projektu, dospel k nespochybniteľnému záveru, že uplatnenie už citovaných ustanovení zákona o dani z pridanej hodnoty orgánmi daňovej správy, ako ani následné potvrdenie tohto uplatnenia súdmi v správnom súdnictve nie sú v žiadnom prípade tak arbitrárne a svojvoľné, či interpretačne excesívne, že by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo reálnym dospieť k záveru o porušení označených základných práv sťažovateľky. Inými slovami, aplikačný prístup orgánov daňovej správy, krajského súdu i najvyššieho súdu, podľa ktorého charakter fakturovaných služieb spĺňal hypotézu § 15 ods. 2 zákona o dani z pridanej hodnoty, je po stránke skutkovej, ale aj právno-argumentačnej zdôvodnený tak, že nevykazuje žiadne signály svojvôle či extrémneho nesúladu so zásadami logického uvažovania. Aj tretia sťažnostná námietka je z uvedených dôvodov nedôvodná.</p> <p>Ústavný súd dáva za pravdu sťažovateľke v jej kritike odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu založenej na skutočnosti, že najvyšší súd sa nijako nevysporiadal so svojim opačným právnym názorom vysloveným v rozsudku zo 17. decembra 2013 v konaní sp. zn. 5 Sžf 68/2012, 8 Sžf 117/2013.</p> <p>Ústavný súd však pripomína svoj už viackrát judikovaný názor, podľa ktorého nie je jeho úlohou perfekcionista „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným/dočasným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, kedy procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústí do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, kedy určitý procesný/dočasný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup contra legem – protiústavnosť konania nezaloží.</p> <p>Berúc do úvahy komplexné kvalitatívne parametre predbežne prerokovanej kauzy bližšie identifikované pri odôvodňovaní nedôvodnosti prvých troch sťažnostných námietok ústavný súd dospel k záveru, že zistený nedostatok odôvodnenia odvolacieho rozsudku najvyššieho súdu nedosahuje intenzitu vyvolávajúcu nedovolený zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ani do jej práva na spravodlivé súdne konanie.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 70/2014, I. ÚS 571/2013, I. ÚS 214/2014, III. ÚS 400/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov daň-zdaniteľné plnenie daň-daňová kontrola práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zákonnosť daň-dokazovanie v daňovom konaní

spisová značka	III. ÚS 749/2016
populárny názov	Postavenie poškodeného v trestnom konaní
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí

dátum rozhodnutia	08.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o právach dieťaťa čl. 37 písm. a Dohovor o právach dieťaťa čl. 37 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 2 Dohovor proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu čl. 12 Dohovor proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu čl. 13 Dohovor o rasovej diskriminácii čl. 6 Dohovor o rasovej diskriminácii čl. 5 písm. b Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 2 ods. 3 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 10 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 7 Ústava Slovenskej republiky čl. 16 ods. 2
analytická právna veta	V rámci základného trestnoprocésneho vzťahu existujúceho vo fáze súdneho konania je jednou zo strán obžalovaný so svojím právom na spravodlivé preskúmanie a rozhodnutie o oprávnenosti jeho trestného obvinenia a druhou stranou tohto vzťahu, ktorá uplatňuje trestné obvinenie, je prokurátor zastupujúci štát. V uvedenom základnom trestnoprocésnom vzťahu, v ktorom sa rozhoduje o otázke viny a trestu, má síce poškodený právo aktívne vystupovať pri zisťovaní skutkového stavu veci, nemá však postavenie strany oprávnenej „uplatňovať trestné obvinenie“, preto pre uvedenú časť trestného konania nemôže disponovať právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	V prípravnom a následne v konaní vedenom na okresnom súde a na krajskom súde vystupovali sťažovatelia na strane poškodených. Rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Krajský súd uznesením zamietol odvolanie okresného prokurátora a stotožnil sa s názorom okresného súdu, podľa ktorého v prípade trestného stíhania obžalovaného nebolo možné urobiť jednoznačný záver o jeho vine.
z odôvodnenia	Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľov s postupom ministerstva vnútra SR, okresného súdu a krajského súdu, ktorý nevyústil do odsudzujúceho rozhodnutia vo vzťahu k obžalovanému v trestnom konaní, v ktorom na strane poškodených vystupovali sťažovatelia. Postup ministerstva vnútra SR (príslušnej sekcie označenej v sťažnosti) bol ukončený podaním obžaloby príslušným prokurátorom, o čom svedčí súdne konanie. Ten vykonával aj dozor nad vyšetrovaním, pričom sťažovatelia nenamietali jeho postup, námietku proti jeho postupu vzniesli až podanou sťažnosťou na ústavnom súde. Vzhľadom na lehoty určené zákonom na podanie sťažnosti ústavnému súde je nesporné, že sťažnosť proti postupu uvedených orgánov sťažovatelia podali po zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehote. Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a uznesenia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu. Uvedené je potrebné vzťahovať aj na poškodených. Z príloh, ktoré boli predložené spolu so

	<p>sťažnosťou, nevyplývajú žiadne skutočnosti svedčiace tvrdeniu sťažovateľov o tom, že by im ako poškodeným v trestnom konaní, navyše od počiatku zastúpených splnomocnencom, boli porušené práva označené v sťažnosti.</p> <p>Sťažovatelia v sťažnosti namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom ministerstva vnútra SR, postupom okresného súdu, ako aj postupom krajského súdu.</p> <p>Zo skutočností uvádzaných sťažovateľmi a z predložených listín, najmä uznesenia krajského súdu vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu boli namietané konania pred všetkými označenými orgánmi právoplatne skončené. Uznesenie krajského súdu, ktoré bolo právnej zástupkyňi sťažovateľov doručené 6. júla 2015, nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2015, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 7. septembra 2015.</p> <p>V rámci ustálenej judikatúry ústavného súdu sa v tejto oblasti ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie ešte trvalo.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	<p>ÚS SR: IV. ÚS 55/09, I. ÚS 614/2013, III. ÚS 20/00, III. ÚS 315/06</p> <p>ESĽP: Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok z 21. 9. 2004, bod 48</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>trestný čin</p> <p>poškodený</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.